

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

for fjorten dage eller tre uger siden —, men kommer det til det andet punkt, siger man nej. Det styrker ikke tilliden til standpunkterne, hvis det for tit skal gå på den måde.

Når det ærede medlem siger, at socialdemokratiet vil gøre, hvad det formår for at forhindre, at den ringere økonomiske stilling, som landet får ved, at vi skal bruge så mange penge til militæret og ved den fordyrelse af varerne, som rustningerne i verden afstedkommer, først og fremmest skal gå ud over de dårligst stillede i landet, kan det ærede medlem være sikker på min og mit partis bistand til en sådan politik; men så må det ærede medlem samtidig ganske åbent erkende, også når vi stilles overfor de enkelte problemer i den økonomiske politik, at mulighederne for den sociale udvikling og den kulturelle udvikling i meget væsentlig grad er forringet gennem de store militæruddgifter, som Danmark for sin part må bære. Det er derfor, vi fra vor side siger: kunne man ikke overveje at lade den opbygning af forsvaret, som vi er forpligtet til gennem vort medlemskab af Atlantpagten, foregå i et mindre hastigt tempo, for vi kan faktisk ikke undvære de boliger, som vi ikke har midler til at opføre, når vi bruger pengene til at bygge kaserner for. Om det er få eller mange, er ikke det afgørende, men det er et antal lejligheder, som vi i høj grad har brug for.

Den højtærede udenrigsminister erklærede ganske frejdigt, at dette, at vi skulle være med til at betale 600—700 mill. kr. årlig til militæret, slet ikke behøvede at forringe vor sociale standard, og ministeren siger, at det er ingenting i sammenligning med den forringelse af Danmarks økonomi, som prisstigningerne udefra har medført. Det kan ministeren have ret i, men ministeren må endelig huske på, at foruden den forringelse af vor økonomi, som byttehandelen med udlandet betyder — det var sidste år 1500 mill. kr. —, må vi bære de forøgede udgifter. Det argument, ministeren anfører, går netop stik imod det, han tilsigtede.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtofts tal med hensyn til de svenske forsvarsudgifter stemmer jo med, hvad jeg sagde i går. De svenske forsvarsudgifter er på budgettet opført med 1 360 mill. kr., Danmarks med 660 mill. kr. I forhold til statens samlede udgifter er det for Sveriges vedkommende 21 pct., for Danmarks 27 pct. Det er naturligvis rigtigt, at Sverige gennem nogle år ofrede mange penge på sit militær, men det er vir-

kelig også rigtigt, at Danmark i de samme år, nemlig under besættelsen, havde meget store tab, som har forringet vor økonomi i langt højere grad, end den svenske oprustning har forringet Sveriges økonomi, og at Sverige har helt anderledes gunstige konjukturer, end Danmark har.

Jeg skal derefter gøre nogle bemærkninger til de herrer ministre. Jeg takker den højtærede statsminister for den klare udtalelse, at hans beklagelse af, at forholdsordren ikke var blevet drøftet mellem partierne, før den blev udstedt, omfattede alle partier. Jeg havde også ventet det af statsministeren, men er glad for at høre udtalelsen fremsat her.

Overfor den højtærede udenrigsminister har jeg allerede nævnt spørgsmålet om det nordiske, men jeg har et par andre principielle synspunkter, som jeg vil føre frem. Den højtærede udenrigsminister omtalte i forbindelse med anskaffelsen af dansk krigsmateriel våbenhjælpen fra Amerika og nævnte et beløb på 2—3 milliarder kr. Jeg kender ikke disse tal, og jeg må sige, at talstørrelser som de her nævnte havde jeg slet ikke tænkt mig kunne være virkelige. Jeg tror derfor, man skal omgås disse tal med noget større varsomhed, end jeg synes den højtærede udenrigsminister gjorde.

Jeg synes også, at den højtærede udenrigsminister i høj grad sammenblandede De Forenede Nationer og Atlantpagten. Det har også mange andre gjort, og jeg vil derfor gerne sige et par ord herom. Forskellen imellem Atlantpagten og De Forenede Nationer er den, at i De Forenede Nationer mødes alle, både øst og vest, og forhandler om tingene. De Forenede Nationer er det eneste forum, hvor internationale forhandlinger kan føres mellem alle lande, og hvor både øst og vest er repræsenteret og deltager i afgørelserne. Atlantpagtlandene er en organisation, hvor kun vestmagterne mødes. Det er dog en forskel. Jeg har allerede sagt, at vi ikke ved denne lejlighed taler om, hvorfor Atlantpagten blev til; på det punkt er vi enige, men Atlantpagtorganisationen er ikke et samlingssted for alle nationer, den er et led i en sammenslutning af de vestlige demokratier, et led, som kan udvikle sig til en blokdannelse. Man kan så sige: den er fremkaldt af forholdene. Men den udvikling, at først Vestens demokratier i Europa med støtte fra Amerika sluttede Atlantpagten, og man senere fik en Middelhavspagt og en pagt i Østen med Japan som den drivende kraft, en udvikling med alle disse regionale pagter kan jo føre til, at man før eller